दमनको ऽपि सञ्जीवकसकाशं गत्वा वृषभो ऽयमिति परिज्ञाय हृष्टम
ना अचिन्तयत्। अहो शोभनमापतितं। अनेनैतस्य सन्धिविग्रहद्वा
रेण मम पिङ्गलको वश्यो भविष्यति। उक्तं च यतः।

न कौशलान्न सौहार्दान्नृपो वाक्ये प्रवर्तते।
मन्त्रिणां यावदभ्येति व्यसनं शोकमेव च ॥ १३२ ॥ ५
सदैवापद्गतो राज्ञा भोग्यो भवति मन्त्रिणां।
अत एव हि वाञ्छन्ति मन्त्रिणः सापदं नृपं ॥ १३३ ॥
यथा नेच्छति नीरोगः कदाचित् सुचिकित्सकं।
तथापद्रहितो राज्ञा सचिवं नाभिवाञ्छति ॥ १३४ ॥

एवं विचिन्तयन् पिङ्गलकाभिमुखः प्रतस्थे। पिङ्गलको ऽपि तमायान्तं १०
प्रेक्ष्य स्वाकारं रक्षन् यथापूर्वमवस्थितः। दमनको ऽपि पिङ्गलकस
काशमागत्य प्रणम्योपविष्टः। पिङ्गलक आह। भद्र किं दृष्टं भवता
तत् सत्यं। दमनक आह। दृष्टं स्वामिनः प्रसादात्। पिङ्गलक आह।
अपि सत्यं। दमनक आह। किं स्वामिपादानामग्रे ऽसत्यं विज्ञाप्यते।

उक्तं च। अपि स्वल्पमसत्यं यः पुरो वदति भूभुजां। १५
देवानां च विनश्येत स शीघ्रं सुमहानपि ॥ १३५ ॥

तथा च। सर्वदेवमयो राज्ञा मनुना सम्प्रकीर्तितः।
तस्मात्तं देववत् पश्येन्न व्यलीकेन कर्हिचित् ॥ १३६ ॥
सर्वदेवमयस्यापि विशेषो नृपतेरयं।
शुभाशुभफलं सद्यो नृपाद्देवाद्भवान्तरे ॥ १३७ ॥ २०

पिङ्गलक आह। अथवा सत्यं दृष्टं भविष्यति भवता। न दीनाय म
हान् कुप्यतीति मत्वा न त्वं तेन निपातितः। उक्तं च।

तृणानि नोन्मूलयति प्रभञ्जनो मृदूनि नीचैः प्रणतानि सर्वतः।
समुच्छ्रितानेव तरून् प्रबाधते महान् महत्स्वेव करोति विग्रहं ॥ १३८ ॥

अपि च। गण्डस्थलस्थमदवारिषु बद्धराग २५